Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

УКРАДЕНЕ ЩАСТЯ

— Як це ти примудрився одгрохати собі таку буду? Ти ж всього-на-всього нічним сторожем працюєш!

— А в нашій роботі головне — не зівати.

перець

№ 17 (508). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1963

Виставка інструментів

ЗНАЙШЛИ ВИХІД...

Законсервовано виробництво ключів-закаток для домашнього консервування, що їх виробляє Одеський завод залізних виробів. Причина: безліч дефектів, які усунути одеські бракороби не спроможні. От вони і знайшли геніальний за своєю простотою вихід — взагалі припинили випуск ключів-закаток.

— Цю новину, — каже директор заводу т. Волосовський, — слід сприйняти спокійно, бо зараз саме сезон консервування.

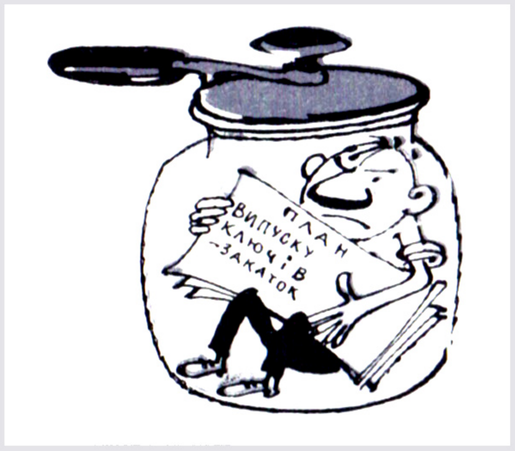

НЕ ОСТАННІ НОВИНКИ...

Не треба бути факіром, щоб спати на пружинах, які виробляє Тячівський райпромкомбінат, Закарпатської області. Ці пружини йдуть для матраців, диванів, крісел. Від звичайних вони відрізняються розмірами. Пружини нижчі, ніж треба, і якщо їх зігнути, то розігнути можна тільки з допомогою спеціального пристрою.

Цей же комбінат випускає унікальні дверні замки для воріт стародавніх фортець. У звичайні двері ці замки не лізуть: замість 16 мм, вони завтовшки 21 мм.

Директор комбінату т. Мазур запевняє, що це не останні новинки для перчанської виставки, виготовлені під його безпосереднім керівництвом.

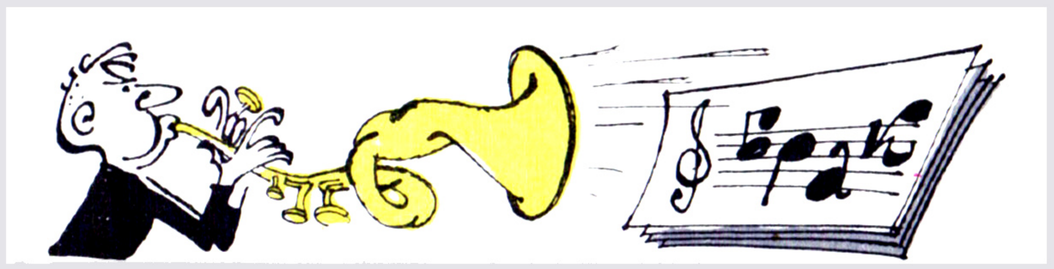

ПРИБУВ НА ГАСТРОЛІ ДИРИГЕНТ

На виставку прибув зведений духовий оркестр з Білоцерківської міжрайбази Київської облспоживспілки. Кілька днів досвідчені музиканти пробують настроїти інструменти. Марно! Альти, контрабаси, кларнети випускають звуки, схожі на утробні вправи чревомовця.

Якщо ж придивитися уважніше, то причина дивної поведінки інструментів стане цілком зрозумілою. Вони такі погнуті, з такими м'ятими боками, ніби ними забивали цвяхи або товкли цеглу.

Диригує оркестром начальник промтоварного відділу Білоцерківської міжрайбази т. Логінов. Це ж з його ласки інструменти зберігались у таких умовах, що в повному складі потрапили на виставку ширнетреба.

Бачите? Логінов змахує паличкою...

Чуєте? Звучить марш безгосподарності!..

А. БИКОВ,
старший консультант Держарбітражу.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

СМУЛЯНСЬКИЙ
Володимир Аронович —
головний інженер будівельного управління № 7 тресту «Київміськбуд» № 2.

ХОМЕНКО
Микола Прокопович —
старший виконроб на спорудженні житломасиву на вул. Гарматній, № 41.

Звання заслужених бракоробів присвоєно за діяння, описані у фейлетоні «А ми їх у ванну!» (Див. стор. 4).

ЩО РОБИТИ!

Що робити з гвіздками, випущеними Ізяславським райпромкомбінатом, Хмельницької області?

У нас їх 50 кілограмів. У дошки вони не лізуть. А якщо котрий і полізе, то негайно ж вискакує назад.

Хотіли ми тими гвіздками прибити коло комбінату рекламний плакатик: «Стережіться ізяславських гвіздків — стопроцентний непотріб!» — так де там! — уся продукція в брак пішла.

Розрекламуй хоч ти, Перче, ізяславські гвіздки на своїй виставці.

Т. БОЙКО,
інженер-гідротехнік рибгоспу «Бережани».
Тернопільська область.

РОЗГАДАНА ТАЄМНИЦЯ

Хто не чув про знамениту Пізанську башту? Будували її прямою, а вивели похилою. Як це сталося?

Нині цю таємницю розгадано. На будівництві башти користувалися рівнями Уманського райпромкомбінату (в. о. директора т. Любчик). Рівні погано відшліфовані, риски наносяться лише з одного боку, замість лаку оправу вкривають мінеральним маслом.

Є припущення, що Вавілонську башту теж будували за допомогою цих рівнів, і через те вона й упала.

Щоб віднині не траплялося таких архітектурних казусів та всіляких будівельних неприємностей, всі рівні Уманського райпромкомбінату дозволено експонувати лише на нашій виставці.

ЖЕРТВИ ЕПІДЕМІЇ

На Миколаївському трикотажному комбінаті спалахнула епідемія курячої сліпоти. Особливо лютує вона серед працівників відділу технічного контролю. У 180 працівників ВТК на чолі з т. Антроповою є загрозливі ознаки цієї небезпечної хвороби. Всі контролери, як один, уже не можуть відрізнити доброякісні вироби від бракованих. Ось чому брак по деяких видах продукції комбінату сягає 100 процентів.

Особливо дістається повзункам та розпашонкам, бавовняним костюмам, жіночим сорочкам, панчохам та шкарпеткам усіх розмірів та фасонів.

Від нещадних вірусів курячої сліпоти не вберігся і директор комбінату т. Добропас.

Споживачі з нетерпінням чекають того дня, коли лікарі з Чорноморського раднаргоспу пропишуть керівникам Миколаївського трикотажного комбінату радикальні ліки.

А ДЕ ПОРТРЕТ!

Фахівець, якому я відчинив двері, впевнено пройшов до кімнати. Мовчки відкрив чемодан і діловито висипав на підлогу цвяхи, гвинти, шурупи..

— Що це значить? — здивовано запитав я.

— Це значить, будемо клеїти,— весело відповів незнайомий.

— Пробачте, але клеїти у мене нічого, — сказав я.

— Ага, клей уже не допоможе? На цей випадок я й приніс цвяхів різного калібру... Шафа буде як лялечка!

— Яка шафа? — не зрозумів я.

— А хіба це не ви купували сьогодні шафи виробництва Фастівського мебльового комбінату? — і коли я заперечливо похитав головою, він вибачився: — Ну, то звиняйте. Помилився, знаєте... Жаль!

Я згадав про цей дивний візит, коли згодом таки придбав фастівську шафу. Як я жалкую, що не взяв у майстра адреси!

Перекошені дверці і плінтуси, щербата і подряпана поверхня, незвичайне оздоблення — патьоки лаку — такі зовнішні ознаки цього витвору мебльовиків. Цвяхи, клей і лак майстра пригодилися б!

А втім, цій страшній шафі бракує лише одного — портрета директора комбінату т. Левади. Його можна було б повісити замість дзеркала.

П. ЮТКО.

Мал. БЕ-ША

Без слів.

Солопієві нащадки

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Пам'ятаєте, як ото гоголівського Солопія Черевика із «Сорочинського ярмарку» дотепні парубки морочили? Так вони обставили бідного чоловіка, так обкрутили, що ніби він сам у себе кобилу вкрав.

Але там все це було виправданим, бо ж робилося заради того, щоб дочку Солопієву висватати. А ось дивно, що і в наш час зустрічаються люди, які теж або самі себе обкрадають, або самі у себе купують та ще й задоволено руки потирають: «Дивіться, мовляв, які ми хитрі!»

Знайомтесь з Солопієвими нащадками. Ось вони.

Комунарський металургійний завод, Луганської області, відпускає шлам для будівництва доріг. Хто хоче, переступай-но поріг. А шлам той, як кажуть, не простий, а золотий — чимало в ньому металевих відходів.

Відпускають шлам хлопці хороші, які дуже люблять гроші. Тому метал вони відбирають, але заводові не повертають. Словом, маху не дають, а вигідно продають.

Металеві відходи купує Тошківське шахтобудівельне управління тресту «Кадіївпідземшахтобуд», що міститься в м. Лутугине. І купує охоче, бо своїми силами заготовляти металевого лому не хоче. Цим вони двох зайців убивають — план виконують і голови собі не ламають.

Метал з Лутугиного відвозиться в Луганськ, а вже звідти, як ото по трубах воду, база Головчормету перекачує його знову тому ж Комунарському металургійному заводові.

Отак на Луганщині дехто мудрує. Сам продає, сам у себе й купує.

Тепер додамо при цій нагоді, що дивне твориться й на Харківському цегельному заводі. Розмістився він на Холодній горі. А загляньте-но лиш, що лежить там у дворі. Гори кругом металевого лому, та ніхто не боїться ні хмари, ні грому.

Нехай, мов, лежать, вони ж їсти не просять. Адже піонери є, вони лому назносять.

А того дирекція ніби й не знає, що себе і державу отак обкрадає.

От і виходить якась заковика. Старі часи минули, та не перевелися нащадки Солопія Черевика.

І. ЙОСИПЕНКО

ХАНЖА

(БАЙКА)

— Ти все: Осел, Осел. Я з того не горюю
І казна-що тут не мудрую.
Та що таке Осел наш, — в суть ти вник?
Ну, є копита, грива, хвіст і вуха...
Однак, це не якась тобі псяюха, —
Наш керівник!
Масштаб хоч і місцевий, вірно,
І вуха довгі аж надмірно,
Та все ж Ослом назвать його негоже,
Гріх!
Бо ще, крий боже,
Подумають, що він із телепнів отих.
А в нього ж влада у дворі і на городі!
Отож, Рябко, я і кажу, це я, Свиня, —
Він вартий в нас найліпшого Коня.
У цьому сумніватись годі,
Це, друже, так:
Віслюк наш — не проста скотина!

РЯБКО

Чи ба! А я, такий собі простак,
Дивився на цяцю, як на сучиного сина.
Ти що, Періста, справді це чи в жарт
Осла ледь що не генієм зробила?

СВИНЯ

Ет, що там говорить! Не будемо. Не варт.
Я думку маю й інших знати б не хотіла.

...Що ж, думка й справді у Свині була:
«Якщо Осел хоч трохи має влади,
Ослом не називай Осла —
Хвали його і лупоту й вади.
Либонь, ще світ такого не чував.
Щоб од хвальби комусь язик одпав.
А головне — в городі рийся сміло:
Осел не двигне в рило...»

Ханжо! Скажи, ти не з рідні
Перістої Свині?

Петро СЛІПЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У бухгалтера сировинного відділу Ланнівського цукрозаводу Абразумової були загребущі руки. Вона, як сигналізували нам робітники заводу, крала цукор, зерно, продавала їх, а гроші клала собі в кишеню. Це підтвердила ревізія, призначена прокуратурою Карлівського району на Полтавщині. Справу передали до народного суду, який ударив по загребущих руках — засудив Абразумову до 3-х років позбавлення волі.

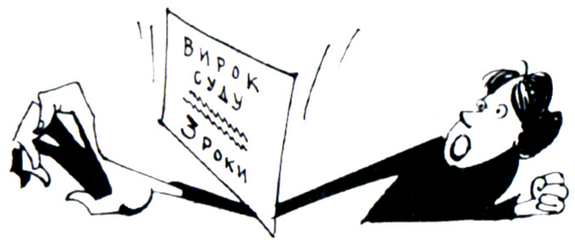

Мал. Л. КАПЛАНА

Халтурники-перекладачі загрібають у деяких видавництвах великі гроші за свої малокваліфіковані, часом безграмотні переклади.

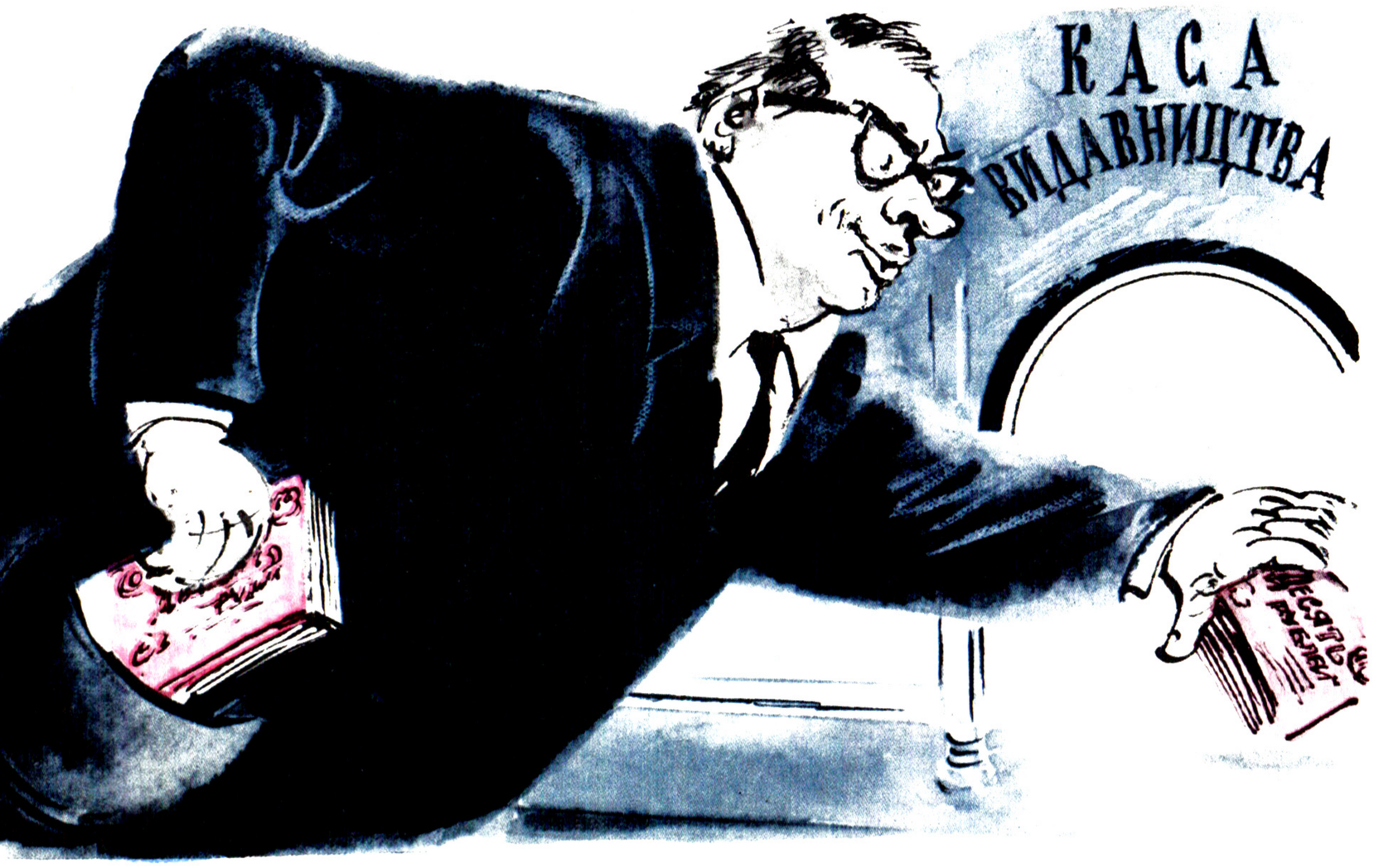

Вправний перекладач.

perec-ua.

perec-ua.

А МИ ЇХ У ВАННУ!

Добре було жити різним проектним та будівельним організаціям в епоху раннього палеоліту.

Не треба було сушити голову ніякими проектами. Бери першу-ліпшу печеру, прибивай біля входу до неї кам'яними цвяхами кам'яну дошку з написом «Діпробуд» або «БМУ № такий-то» і лягай спати. Ніхто тебе не потурбує, ніхто до тебе претензій не матиме, ніхто від тебе гарантій не вимагатиме. А сучасним керівникам усіх отих «БУ», «БМУ» та інших «будів» буває скрутно. Новосели часом не дають їм спокою.

І справді, чого можна чекати від новосела, який у своїй новій, так довго очікуваній квартирі одержує такий «букет»:

а) стеля протікає, бо дах вкрито уламками шиферу;

б) паркет тріщить, і кожна паркетина активно домагається автономії;

в) кумаронові плитки у кухні на підлозі потріскалися і повгиналися;

г) труби течуть, коли не треба, і з труб не тече, коли треба;

д) ванна й унітаз уперто випирають у коридор;

е) двері або зовсім не зачиняються, або зачиняються так, що треба мати силу печерного ведмедя, щоб відчинити їх.

Цей перелік можна продовжити аж до літери «я», але й так зрозуміло, що під впливом всіх цих зовнішніх факторів характер у новосела стає аж ніяк не голубиним. І можна тільки позаздрити тій витримці, тому епічному спокою, який у нескінченних сутичках з розлюченими новоселами виховали в собі деякі будівельники.

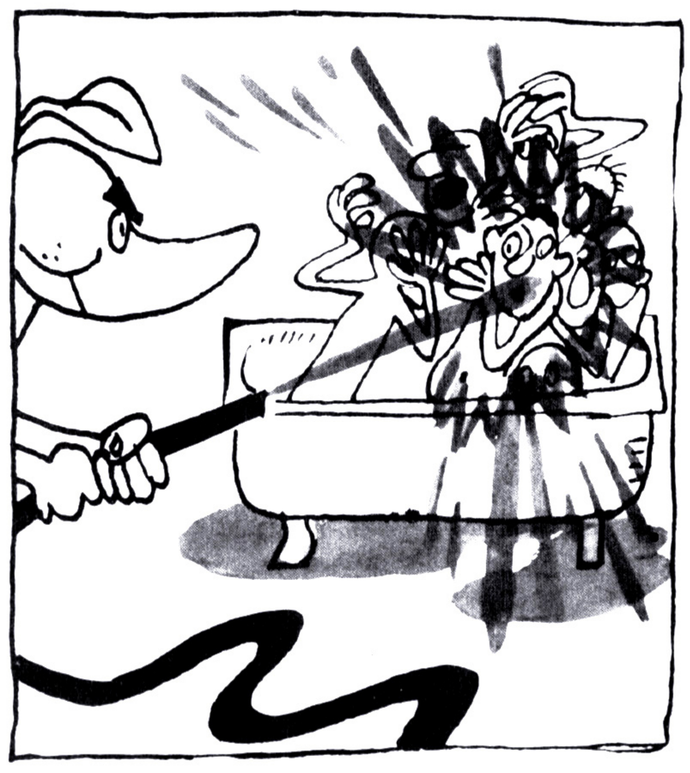

Таку, зокрема, витримку й епічний спокій, що давно вже переросли в абсолютну байдужість, мають автори чотирьох нових будинків житлового масиву по вулиці Гарматній, № 41 (м. Київ).

Усі чотири будинки мають повний асортимент недоробок від «а» до «я». Споруджувало їх будівельне управління № 7 (тепер воно іменується БУ-6), де начальником т. Бинюков, а головним інженером т. Смулянський. Виконробом тоді був т. Хоменко. Це «БУ» (яке входить до тресту «Київміськбуд» № 2) виступало тут у ролі генерального підрядчика. А допомагали йому субпідрядчики: по сантехніці — БМУ-4 тресту «Київспецбуд» (начальник т. Воронов), по оздоблювальних роботах — БУ-33 (начальник т. Волошин) та по електриці й телефонізації — БМУ-5 тресту «Київелектромонтаж» (начальник т. Гладченко).

Словом, і авторів, і співавторів тут було чимало. Було кому робити недоробки. Але не будемо злостивими. Не будемо штрикати в очі підрядчикам та субпідрядчикам фактами про те, що жоден з чотирьох будинків не було здано й заселено в строк. Махнемо рукою на недоробки — з ким не трапляється? Але дозволимо собі нагадати і підрядчикам і субпідрядчикам одну дату: 1 квітня 1963 року. Саме до 1 квітня будівельники зобов'язалися ліквідувати всі недоробки. Де недофарбовано — дофарбувати, де недооблицьовано — облицювати і т. д., і т. п.

І що ж? А нічого! Всі оті обіцянки та зобов'язання треба розцінювати як першоквітневий жарт: «Ага, ага, а ми вас підманули! Сьогодні ж 1 квітня!»

Минули весняні місяці, минули літні місяці, а підрядчики й субпідрядчики навіть будівельне сміття з двору не спромоглися вивезти...

...На тому ж масиві будуються зараз ще два будинки і дитсадок на 140 дітей. Субпідрядчики залишилися ті ж, підрядчик новий. Тепер будівництво провадить БУ-11 (головний інженер т. Гершкович).

Але БУ-11 відрізняється від своїх попередників тільки номером. Методи роботи залишились ті ж, ба, навіть гірші. Один з цих будинків треба було здати в червні, другий — у липні. Минув уже серпень, минає вересень, але строк здачі будинків наближається так повільно, що найдосвідченіший ворожбит не візьметься вгадати його.

Із 479 тисяч карбованців, асигнованих на будівельно-монтажні роботи у першому півріччі, будівельники освоїли лише 182 тисячі карбованців, тобто 38 процентів. На будівництві дитячого садка освоєно лише 30 процентів коштів. А за планом, у серпні дитсадок мав уже гостинно відчинити двері перед малятами. Зараз у дитсадок можна потрапити навіть через дах. Коробка майбутнього дитячого закладу відкрита усім чотирьом вітрам.

Строки — таке діло. Досвідчений начальник БУ завжди знайде причини їх зриву — і об'єктивні, і суб'єктивні. У свідки буде закликано бога і погану погоду. А от як виправдати брак? А браку в недобудованих будинках — хоч відбавляй.

Наведемо сухі слова актів. У будинку № 5:

а) розміри кухні звужені на 10 см.;

б) вбиральні і ванні кімнати звужені разом на 20 см. і в результаті ванни та унітази вилазять в коридор, а двері не зачиняються;

в) зменшення розмірів кухонно-санітарних вузлів сталося в результаті зміщення осі стін. Замість панелів завширшки 308 см., ставилися панелі на 318 см.

От і дивуйся, що унітаз у вбиральні не вміщається.

Таких та інших порушень проекту скільки завгодно. Не зрозуміло тільки, як бракороби думають їх виправити.

Адже ж усі порушення не випадкові, їх робили свідомо, наперед знаючи, що все доведеться переробляти.

Про таких бракоробів уже писалося і говорилося чимало. Вони теж не мовчать. На критику відгукуються негайно, обіцяють виправитись. Дають слово і тут-таки беруть його назад. Дають гарантію, а вже другого дня тільки плечима знизують. Їх штрафують, а їм хоч би що — гроші ж однаково державні.

І що з ними тепер робити? Залишається хіба що влаштувати їм баню у тих ваннах, що вони повстановлювали.

Показову баню, показову у всіх відношеннях, щоб усі бачили. Двері ж однаково не зачиняються...

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ, ТА НЕ ВСІМ!

Голові Тернопільського облміжколгоспбуду Модзіовському ві сні і наяву ввижалася власна «Волга». Довідавшись про це, підлабузники з Підволочиського міжколгоспбуду вийняли з міжколгоспної каси 4200 крб. готівкою, купили «Волгу» й піднесли її «на тарілочці» Модзіовському.

Про це ми (а через нас і Тернопільський обком партії) довідалися з листа робітників облколгоспбуду. Секретар обкому т. Даник відповів нам, що незаконно куплену «Волгу» повернуто на базу, гроші — до каси, а Модзіовського за незаконні дії суворо попереджено.

А як же підволочиські підлабузники? Невже на них навіть не насварилися?

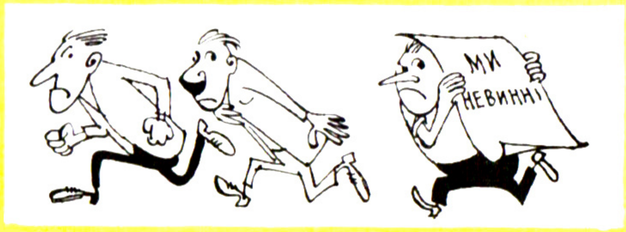

http://perec-ua. livejornal.com

Остап ВИШНЯ

З маловідомих творів.

Та доки ж!

Народиться таке синеньке, маленьке, слизькеньке, кавкає...

— Дівчинку бог послав...

— Дівчинку?

— Атож!..

— Краще б хлопець...

Отак і починається... І отак, як почалося, весь час:

— Краще б хлопець!

Так і росте...

І гуси пасе.

— Ні, якби-таки хлопець!

І корови пасе, і коні на ніч водить, і погоничує, і за плугом ходить, і волочить...

Та пасе, та ще й рушника чи уставку вишиває, а хлопець цигарку в той час крутить. Хоч з капустяного листя чи з кізяку крутить... І все-таки:

— Якби-таки хлопець!

І підростає, і по хаті товчеться з ранку до вечора, і спини не розгинає од роботи, од тієї каторжної, а воно тобі батько вийде на колодки, люльку засмалить, пихкає й сумує перед сусідами:

— У тебе, Іване, добре! Два сини! А мені нещастя: Марина та Уляна... Бабське військо!

І далі...

Сиди ото: мий, ший, вишивай, пряди, вари і чекай... Чекай, доки який-небудь «принць» із картузом набакир, із цигаркою в зубах чвиркне з губів та процідить:

— Мабуть, я тебе, Уляно, посватаю... Ще не зовсім надумав... Може, тебе, а може, Ониську... Подивлюся ще...

Потім таки посватає який-небудь «принць». І ходить, як Вільгельм Гогенцолерн, імператор Єрманський, по хаті.

— Наварила?

— Сорочку помила?

— А свині винесла?

— А чоботи мені помазала?

— Ти мені не той... А то я тебе той...

А потім і в неї маленьке й синеньке й кавкає.

— Бог послав.

Вона до «принця».

— Може б, ти, Степане, дитину подержав, доки я хоч розчешусь.

— Держи, коли ото виплодила... Воно мені без надобності.

І так ото все життя.

Та трясця ж його матері!

Дівчатка! Та до школи! Та до хати-читальні! Та до комсомолу!

Та доки ж воно ото так буде?!

Ану візьміться!

1925 рік.

ДРУГОРІЧНИКИ

Мал. К. ЗАРУБИ

Це досить неприємне «звання» присвоюють не тільки ледачим учням. Є й солідні дяді, котрі в другорічниках ходять. Причина другорічництва в обох випадках єдина — невстигання. Тільки дітки не встигають у навчанні, а дяді не встигають у визначені строки школи будувати.

Заповзятим другорічником, зокрема, зарекомендував себе керуючий Кіровоградським облбудтрестом О. В. Рибальченко. З 1958 року споруджує цей трест середню школу в Єлисаветградівці, Олександрійського району, та не готова вона й досі.

Твердо сидить на двійках і ярлик другорічника носить також трест № 1 Головкиївбуду (керуючий трестом П. С. Стремоух). Розпочав він будівництво школи у с. Жовтневому, Переяслав-Хмельницького району, ще в 1961 році. Третій рік минає, а будівництву тому й кінця-краю немає.

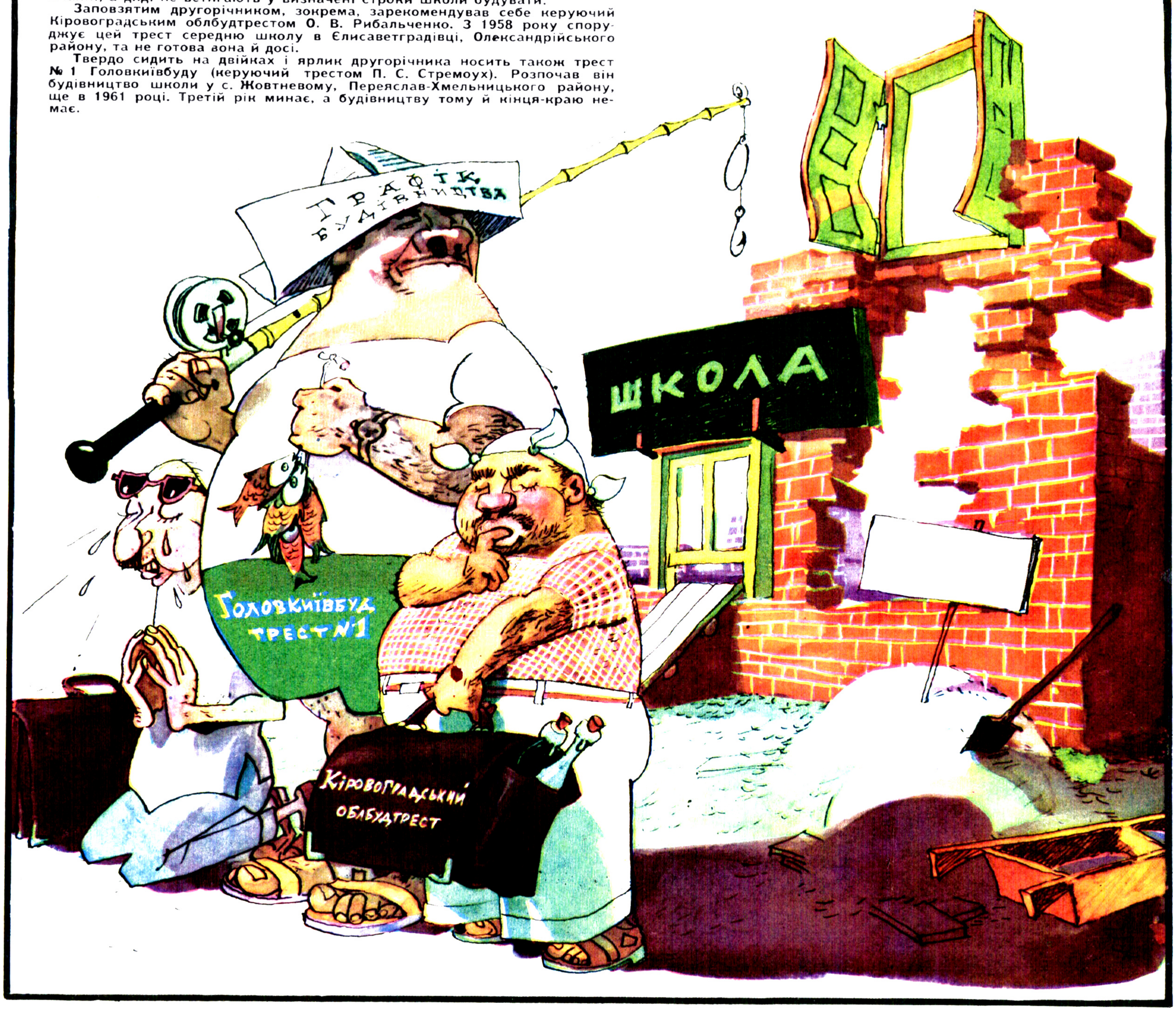

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

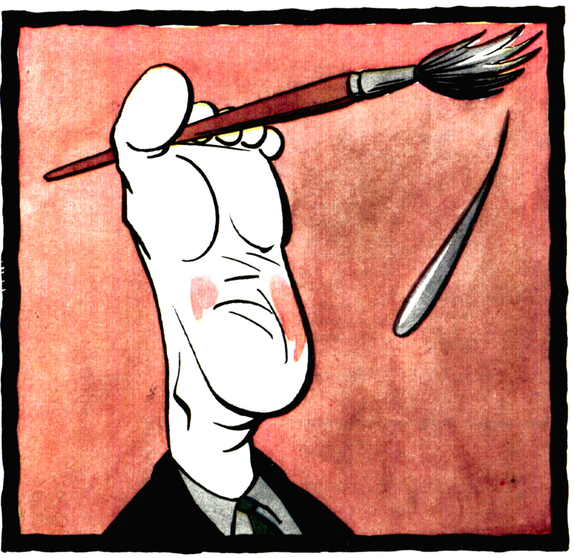

Портрет халтурника.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Бувши директором Володарськ-Волинської чайної, К. Л. Корніенко більше дбав про власну кишеню, ніж про чайну. Про це нам поскаржились місцеві жителі.

Прокуратура Житомирської області перевірила скаргу і встановила, що й директор чайної Корніенко, й комірник Свинцицька нечисті на руку. Після ревізії Корніенка з роботи знято. По матеріалах ревізії порушено кримінальну справу.

НІЧ. У штабі тихо. Черговий зв'язківець біля комутатора вступив у двобій із сном. Від курива він уже очманів, і в роті гірко. Вікно ледь синіє чи то від близького ранку, чи від тютюнового диму.

— Так і заснути можна,— міркує зв'язківець.— Куди б це подзвонити? Е... все одно... Алло! Алло! Іванківці! Іванківці!

— Іванківці слухають,— відповідає йому службовий голос.

— Дівчинко, скільки вам років?

— Стільки, скільки було вашій мамі, коли в неї народився синбовкало. Все?

Іванківці виключились, але зв'язківець не вгаває.

— Бистрик! Алло! Алло! Бистрик!

— Бистрик слухає... Ха-ав! — відповідає жіночий голос спросоння.

— А вам спати не хочеться? — обережно питає солдат.

— Чому не хочеться? Ха-ав! Вибачте,— голос став по-домашньому затишний.

— І ви саменька сидите і сумуєте?

— Еге ж, сумую... А вам що, жаль мене?

— Дуже жаль... Хотів би щось помуркотіти вам на вухо, щоб ви заснули...

— Чудненький... Звідки ви дзвоните?

— З Краснобиля.

— А чого ви хочете?

— Спати хотів, а тепер хочу з вами поговорити. (Дзінь-дзінь!).

— Хвилиночку! Краснобиль! Місто!

— Умгу... я.

— Нам перешкодили. Я така рада, що ви теж не спите. (Дзінь-дзінь!) О господи! Хвилиночку... Почекайте на трубці... Чого ти тарабаниш?

— Алло! Це бригадир тракторної бригади дзвонить... Алло! Алло!

— Чую, що бригадир: противнішого голосу в усьому районі немає. Чого ти кричиш серед ночі?

— Дунька, це ти? Дай мені колгосп «Маяк». Чуєш, Дунька!

— Була Дунька, та й уся вийшла, тепер у тебе є клишава Катька, до неї кричи.

— Дунька, не грайся. Чуєш? Зараз весна, гаряча пора, а тут трактор став, шестерня... Чуєш? Алло! Дай мені «Маяк»!

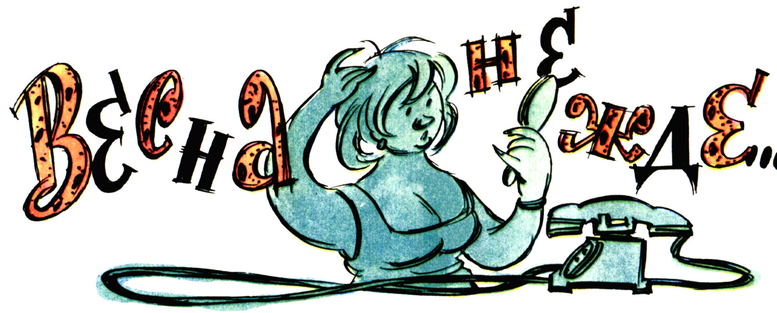

— Зай-ня-то! Місто... Місто! Краснобиль!

— Я слухаю. Чому ви виключались?

— А такий нав'язливий абонент трапився, проситься на вашу лінію. А де ви в Краснобилі працюєте?

— А я служу.

— Ой, що ви? А мені подобається ваш голос. Вжасно приємний...

— А мені... а мені—ваше серце.

— Ого! Серце? Звідки ви його знаєте?

— По голосу. Чую: добре воно.

— Хи-хи! Кхм... Спасибі...

— А скажіть, серце, як вас звати? (Язик розв'язується — знайомство зав'язується).

— М... м... Угадайте!

— Поля, Віра, Тоня, Наташа, Агаша, Нюся, Уля, Маруся. Угадав?

— Ні.

— Ану ще: Ліда, Анюта, Клава, Зіна, Ніна, Маша, Дуся.

— Ой, угадали!

— Дуся?

— Вірно.

— А прізвище?

— Нащо вам? (Дзінь-дзінь-дзінь!) Хвилиночку! Почекайте на трубці!

— Дунька, чорти б у твою голову, дай мені «Маяк».

— Чого кричиш, безверхий? Почекай — дам! А зараз зайнято. Місто на лінії.

— Та зрозумій же, що мені треба негайно!

— Ага... У «Маяку» вся контора не спить, чекає, коли Семен дзвонитиме...

— Там Кузьма є, зараз на бригаду їхатиме, треба, щоб він захопив з собою... Алло! Алло! А грому на тебе немає... Виключила...

— Краснобиль... Це ви? Кхм... А нащо вам моє прізвище?

— Хочу написати вам любовного листа, щоб вас чоловік посварив.

— А мій чоловік ще десь росте.

— То скажіть прізвище. Ну скажіть, Дусенька, Дусюсенька...

— Ай, це вжасно неделікатно для дівчини називати себе незнайомому хлопцеві. Ви краще приїдьте до нас з концертом. У нашому селі військові часом дають концерти. Клуб у нас шикарний. Танці. Ви танцюєте?

— Та трошки гепаю. А прізвище все ж скажіть...

— Добре, скажу. Тільки, щоб ви мені ніжного листа написали, без анігдотів. А то одна наша дівчина з військовим познайомилась, то він їй самі анігдоти пише. Аж червоніємо, читаючи. Старший сержант — і такі глупості. То сказати прізвище? (Дзінь-дзінь-дзінь-дзінь!). О, щоб тебе! Хвилиночку! Почекайте на трубці...

— Дунька! Ось тобі мій останній ультимат: або ти негайно даєш «Маяк», або я ставлю питання!

— Под-думаєш! Поставить питання... А ми таких видали і через себе кидали... Зайня... Краснобиль! Місто! Місто! Відключився... Нема...

А зв'язківець уже стоїть струнко перед офіцером і кліпає.

— Що, знову теревені з дівчатами? Коли ви будете сумлінно нести службу?

— Винен, виправлюсь...

— Виправлюсь... котисько весняний...

— Тракторна! Звільнилась лінія, говори з «Маяком».

— «Маяк»! «Маяк»! Контора!

— Ну...

— Хто на телефоні?

— А вам кого треба?

— Це контора «Маяка»?

— Ні...

— А хто говорить?

— А вам кого треба?

— Там десь є Кузьма, покличте його до телефону!

— Нікого немає, я тут сам один. Сторож.

— Кузьму Іванюка до телефону покличте, десь він там на господарстві...

— А я такого і не знаю.

— А хай йому біс! Їздового з тракторної бригади не знаєте? Біля магазину на горбочку живе...

— Це, може, «Смичок»?

— Він, він. Покличте негайно!

— Так би й казати треба було. А то якийсь Кузьма. Мало їх у селі, Кузьмів... Немає «Смичка», на бригаду поїхав.

— Давно?

— Ха-ав! Тому... Ха-ав!.. часів десять...

— Ви що, дядьку, п'яні? Яких часів?

— Та не часів, я хотів сказати — хвилин.

— Погляньте, може, він ще десь близько...

— Далеко... Мабуть, уже коло верб. Бігом поїхав.

— Іеххх! Дунь-ка!!!

Бригадир кладе телефонну трубку, виходить з польового вагончика, сідає на коня і женеться в село. Бо весна не жде.

Дунька відчиняє вікно, підставляє обличчя покірливим струменям весняного повітря, відчуває, як пашать її щоки, і замріяно дивиться в світанкову імлу. Потім сідає до столу, дивиться у дзеркальце і фасонить зачіску.

Весна не жде...

Арсен ТКАЧУК.

УСТАМИ МАЛЯТИ ГЛАГОЛИТЬ ІСТИНА

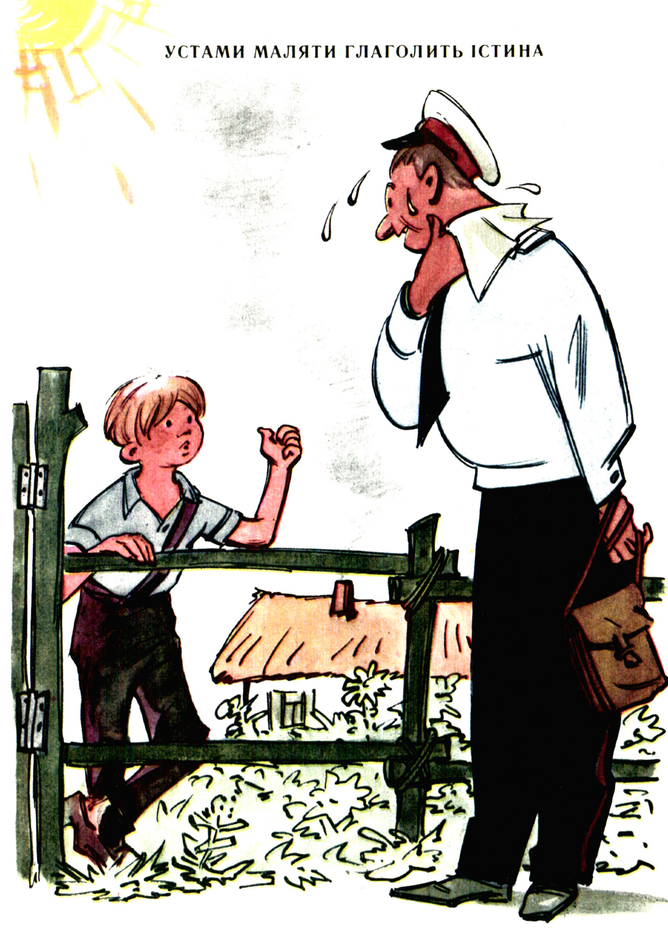

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну й спека ж... У вас напитися можна?

— Уже, мабуть, можна, бо тато ще зранку самогон гонять.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

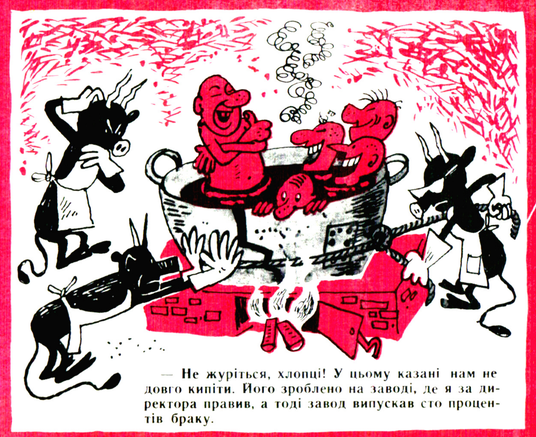

— Не журіться, хлопці! У цьому казані нам не довго кипіти. Його зроблено на заводі, де я за директора правив, а тоді завод випускав сто процентів браку.

ЖИТІЄ святих і нечестивих

— За те, що своїми лекціями не зробив атеїстом жодного віруючого, — в рай!

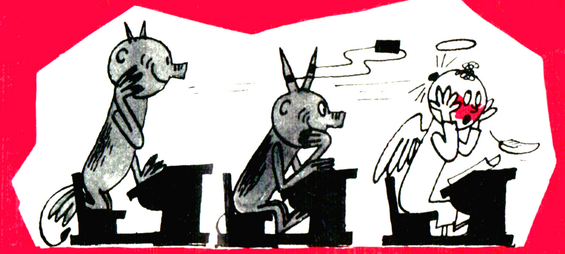

Бісові діти.

Чим чорт не шуткує, коли бог спить...

— Бач, прикидається святим, а вже третю дачу на недоливах збудував.

Микиті Павловичу ГОДОВАНЦЮ

(З НАГОДИ СІМДЕСЯТИРІЧЧЯ)

Хоч літами Ви найстарші,
Голос Ваш не постарів...
Тож вітаєм, патріарше
Українських байкарів!

Ваша байка — гостра, влучна,
Всяку нечисть б'є у лоб,
З Ваших уст лунає гучно
Леонардо і Езоп.

Вам співаєм многі літа
І від щирих всіх сердець
Поздоровлення й привіти
Посилаєм в Кам'янець.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ФАЛЬШИВА ПОРОДІЛЛЯ

(з а Е з о п о м)

В лисиць украв хтось хований запас.
Ну, розшуки, ну, допити, ну, плачі.
Ніхто не чув, не відав і не бачив:
— Сто кіп болячок,
Хто скривдив нас! —
І не знайшли б, можливо, винуватця,
Коб не один бувалий, спритний Лис.
Кричить: «Дивіться, братця,
Дивіться, щоб ти, клятий, скис!
Лежить Безхвостий Лис в кутку, зітхає,
Роздувсь, немов гора. Вам істину кажу:
З припасу нашого здихає...».
— Ох-ох! — Безхвостий їм: — Роджу... Роджу! —
Поназ'їжджалось лікарів:
«Чи ваш Безхвостий іздурів?
Щоб Лис родив —
Не бачили такого дива з див!»

Той каже: «Став припарки!»
Той радить дати проносне.
А третій, мудрий: «Пропустіть мене,
Безхвостому відразу стане жарко!»
Безхвостий бачить: лишенько моє,
Тікать! Важка розплата настає!..
Звідкіль взялася й спритність!
Де й ділася вагітність!

Трапляється і в нашому житті:
Вніймають злодія — роздувсь у животі,
Чуже добро падлюку розпирає,
А він: «Ох-ох, роджу! Не бачите — вмираю!»
І є такі — чи дурні, чи в душі святі,—
Що мліють в співчутті.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

Кому розсада, а кому досада

З самої ранньої весни, як тільки пішла в ріст розсада квітів, завідуючий Ровеньким міськкомунгоспом т. Стращук втратив спокій.

Не міг він ні спокійно працювати, ні міцно спати.

Іде ото Мартин Корнійович вулицями, штовхається поміж людьми, а перед очима — місток, запружений перехожими, а в кожного перехожого кошика в руках і лопаточка або ніж.

Уціпив себе завкомунгоспом за ніс — і раптом марення зникає. Так це ж удень, а вночі гірше. Марення стає страшнішим. Мартин Корнійович уже явно бачить, як люди з кошиками і ножами не просто через місток ідуть, а крадуться до зеленого господарства і безжалісно зрізають та викопують розсаду квітів.

Після однієї такої ночі Мартин Корнійович викликав до себе начальника контори по благоустрою т. Шилова і задав йому кілька запитань теоретичного характеру:

— Історію вивчав?

— Так!

— Пам'ятаєш, як колись фортеці робили неприступними?

— Трохи пам'ятаю. Зводили високі мури, обкопували ровами, робили розвідні мости...

— Тоді так і зробимо, — зрадів завміськкомунгоспом. — Стіну ми не змуруємо, рови нам не потрібні, бо зелене господарство річечкою відмежовується. Що ж до мосту, то ми його зовсім розберемо, щоб люди по ньому не ходили.

І пішохідний міст в районі школи № 2, який вірою і правдою служив ровенчанам понад десять років, був негайно розібраний.

До т. Стращука повернувся добрий настрій і спокійний сон.

Зате втратили спокій сотні жителів Ровно, які вже не можуть ходити через місток і мусять робити кілометровий крючок вправо або вліво від знесеного мосту.

От і виходить, що одному в голові тільки розсада, а іншим від того — прикрість і досада.

М. БАРТКОВ.

perec-ua.
perec-ua.

ПРОФЕСІЯ в мене така од роду — усе виводить на чисту воду. Та, коли правду уже сказати, в печінках сидять оті торбохвати, безгосподарники, паразити...

Захотілось од них мені одпочити.

Подумав собі: «А якби узяти, та про хороше щось написати? Куди ж не гляне у нас, усюди — славні, красиві, трудящі люди творять справжні дива-чудеса. Подивишся — серце радіє: краса!!.

А що, як вибрать трохи часу, та написати щось про красу? Хіба ж не личить воно для Перця? Хіба ж краса мені не до серця?!.

То раз про красу вже зайшла розмова, і про таке я скажу два слова.

У наш вік техніки та кібернетики не забуваємо ми і чудес косметики. На що вже, бачиш, дівчата гарні, а теж не цураються перукарні.

Це й зрозуміло, бо ж, добрі люди! — а хто ж не хоче ще кращим бути?! Та й, як відомо, помимо вроди ще ж є на світі й закони моди!..

Я — і то навіть підкреслить хочу — за красу жіночу, красу дівочу. Про це писати — приємне діло (це й вам, я думаю, зрозуміло).

Та ще й не просто писать — і годі, а тягне утяти щось в риму вроді...

Мені до серця не ті дівулі, що горобцям ото тичуть дулі, не всякі ті вертихвістки-цяці, що, як чорт ладану, бояться праці; у яких тільки роботи й звички, що до знайомої косметички коли слід і не слід вчащати (часу ж не треба їм позичати!).

Не ці мене нині цікавлять птиці, а наші славні всі трудівниці. А, зокрема,— і жінки й дівчата, оті, що трудяться коло верстата, та окрім того ще, річ відома, мають роботу якусь і вдома, і мусять час викроювать все-таки, щоб щось узяти од благ косметики.

Стривай,— пригадав я,— було ж пречудове про це рішення урядове: на підприємствах отих, де багато жінок трудиться і дівчаток, щоб зайвого клопоту їм не мати,— перукарні повідкривати. Щоб там тобі й зачіска, і манікюр. Щоб, словом, у ділі цім був ажур...

«Та це ж прекрасно,— собі гадаю,— піду-но гляну та розпитаю, та й ще, чого доброго, на цю тему ушкварю ліричну якусь поему! Хіба ж не личить воно для Перця?! Та це ж про наших людей ідеться. Про те, що робоча наша людина в усьому красивою бути повинна. А коли йдеться про такі штуки, то ясно, що ліриці й карти в руки, бо й так вже немає од рим одбою — в голову лізуть самі собою».

Отож, у питаннях тих косметичних і вирушив я до дівчат фабричних. Але як тільки зустрівся з ними,— усі одразу пропали рими...

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Еге, пропали рими, бо почалася звичайнісінька проза. Але дівчата й жінки-робітниці в цьому не винні...

На Дарницькому шовковому комбінаті питаю веселенько:

— Ну, то як тут у вас справи з комбінатівською перукарнею?

— Та отак,— відповідають.

— Як то — отак?

— А ніяк...

На трикотажній фабриці ім. Рози Люксембург питаю уже не так весело.

— А як тут у вас із фабричною перукарнею?

— Та ніяк.

— Як то — ніяк?!

— А отак...

Я — до сусідів, на бавовнопрядильну фабрику. Я — сюди, я — туди...

— Як тут у вас справи і т. д.

І скрізь — варіанти того ж самого невеселого діалогу. І скрізь прозаїчне: «Нема».

Хіба тут уже до віршів, до лірики?!. Тут уже не риму шукати треба. Тут уже треба шукати тих, що не виконують хорошого, потрібного рішення.

І захотілося мені самому сказати не віршами, а добірною прозою кілька слів на їх адресу.

Отож, розшукав я для початку адресу Київського міського управління підприємств комунального обслуговування, та й пішов по тій адресі. А там почали мене потихеньку напоумлювати, що прийшов я, ніби, й по точній, але, ніби, й не по точній адресі, бо:

— Ага, ага, було таке рішення. Аякже! Пам'ятаємо, знаємо! Дуже хороше рішення! І нас воно справді стосується. І ми, знаєте, справді старалися — писали на підприємства директорам листи про ці перукарні. От вам і адреса, до кого піти. А у нас — порядок повний: листи, бомаги усякі є.

— То добре,—кажу,—що бомаги є, а як усетаки з перукарнями?

— А от чого нема, того нема. Бомаги є, а перукарень, вибачайте, нема. Але ми ще будемо писати...

Ясно: діло не йде, хоч контора й пише. А раз, думаю, діло не йде, то треба таки знову самому йти.

Піду-но, думаю, до начальства на підприємства. Воно ж, начальство, коли про виконання і перевиконання виробничого плану мова заходить, полюбляє сказати (і цілком вірно!), що в робітниць і голови світлі, і руки золоті. Тож, думаю, не може те начальство не турбуватися, аби на світлих головах і зачіска хороша була, аби на руках золотих та ще й, скажімо, манікюр був. Тим більше, що це ж—турбота про нашу трудову людину, яка своїми руками золотими красу творить. Тим більше, що й рішення відповідне є на те.

Думаю отак і чую: знову лірична жилка в мені заворушилася...

І кинувся я по кабінетах фабричного та заводського начальства. Аж там, куди не поткнешся,—знову сіра, невиразна, шаблонна проза: «Нема для перукарень приміщень». «Руки до цього не доходять». «Якось не загострювали ми цього питання...»

І знову ж таки усе ясно: якщо «не загострювали», то воно й не дуже колеться. От і живуть собі спокійненько...

І тут спало мені на думку: а що як допомогти їм, горопашним,—узяти та й фейлетоном кольнути? З лірикою ж, як видно, все одно уже нічого не вийде.

Отак і зробив.

З Перцем подорожував і його думки та враження записав Д. МОЛЯКЕВИЧ.

НАЙСІМЕЙНІШИЙ ЧОЛОВ'ЯГА В СВІТІ

ВІН уже майже нічого не бачить. І далі слінне. Ще трохи чує, але не знати, як довго. Болить йому печінка. Болить і кишка. Десь усередині, за хребтом, щось його ріже, наче вогнем палить. Хворий, наскрізь виснажений — цей найсімейніший чоловік'яга.

Він уже й дома не буває, все лікується то в Швейцарії, то в Австрії.

Їсть він лежачи, а годує його смакувальник.

А нещодавно сталась для нього ще одна велика неприємність: його головний смакувальник і годувальник Ейд бен Салем вкрав велику суму грошей, викрав найкрасивішу, найулюбленішу його жінку — принцесу Іму Мансур — і втік.

Це був для найсімейнішого чоловік'яги потрясаючий шок.

— Відрізати їм обом голови! — ревів він, качаючись на подушках.

Але... шукай вітра в полі.

Від цього він ще серйозніше захворів, наказав зібрати решту жінок, кілька десятків кращих наложниць, для їх «охорони» — стільки ж євнухів, великий почет принців і принцес, для кожного з принців — по кілька наложниць і слуг — і разом з усім цим своїм збродом подався знову до Австрії — лікувати печінку і кишку, лікуватись і від шоку.

Він — це сауді-аравійський король Сауд.

Хіба може бути дивно, що Сауд — зовсім виснажений, що йому дошкульно болять печінка і кишка, а в спині, за хребтом, щось ножем ріже? Та ж він — найсімейніший чоловік'яга в світі!

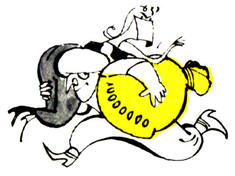

Як же може бути інакше з таким найсімейнішим чолов'ягою?!

За традицією, свою сімейну любов Сауд почав проявляти ще з хлоп'ячих літ — дуже рано в житті.

Згодом, в один чи інший час, він мав щонайменше 500 жінок — 40 з них він узяв собі за дружин тільки в одному 1959 році.

Для Сауда — це дуже проста справа.

— Я з тобою розводжуся, розводжуся, розводжуся! Йди собі, йди собі! — скаже Сауд за кораном тричі, і жінка... вже не є його жінкою.

— Я беру тебе за жінку, я беру тебе за жінку, я беру тебе за жінку! — скаже знову тричі Сауд — і має нову жінку.

За кораном він може мати одночасно 4.000 наложниць, але лише... чотири офіціальних жінки. Та це не справляло для Сауда ніяких труднощів: він міг женитися і розводитися кожного дня.

За останнім офіціальним підрахунком у Сауда — 40 офіціальних синів. Тут слід згадати, що дочки не рахуються. Скільки ж у нього неофіціальних синів і дочок, — хіба один аллах знає та ще, може, його пророк Магомет.

Поїхав Сауд до Європи з дуже пригніченим настроєм. Вина тому — не тільки старечі хвороби, не тільки втрата красуні Іми Мансур. Кажуть, що тепер королеві Сауду фінансово тугіше стало.

А винен в цьому його браток, престолонаслідник і прем'єр-міністр, сильний муж Сауді-Аравії принц Файсал. В чому ж справа?

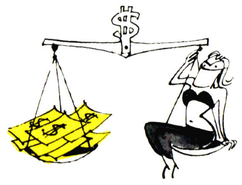

У першу чергу, Файсал хоче витягнути Сауді-Аравію з середньовіччя простісінько в XX століття— отак собі королівським декретом. Так, минулого листопада він одним декретом «скасував» в країні рабство. Ні, не кріпацтво, а рабство! Щоб в результаті «скасування» рабства рабовласники не мали аж надто великих збитків, Файсал пообіцяв до кінця червня 1963 року виплатити з королівської казни компенсацію рабовласникам — по 700 доларів за кожного раба і по 1.000 доларів за кожну рабиню.

Та прийшов і минув строк — червень, але ані один з рабовласників не зголосився за компенсацією ні за одного звільненого раба чи рабиню з 250.000 рабів і рабинь. Що сталося? Один сауді-аравійський «економіст», вихований, між іншим, у «найвільнішій демократії в світі» — Сполучених Штатах Америки, дав таке мудре пояснення: «Нічого іншого не можна було сподіватися. Ніхто з хазяїв не хоче нести втрат, бо раби і рабині приносять значно вищі ціни на ринку». Файсал, якого прозвали скупедрягою, намагається скрізь «підрізати».

Він, наприклад, зрізав виплату королеві Сауду з 55 млн. доларів річно до... 44 млн. доларів річно. Файсал також намагається якось приборкати величезну сім'ю Сауда: 5.000 свояків-принців — синів, братів, дядів, племінників, кожному з яких належаться всі королівські привілеї — палаци, жінки, наложниці, фешенебельні американські автомобілі.

Вже так було встановлено, відколи почали приходити прибутки від нафти, що кожному королівському зносові належався річний прибуток у сумі 110.000 доларів, коли йому тільки минуло 5 років, і ця сума щорічно зростала з віком і смаками принців. Що ж робить отой Файсал? Він зменшив принцам виплату... на 10 процентів річно.

Це дуже скручує спосіб життя королівських дармоїдів. Ось нещодавно одному сауді-аравійському принцеві впала в око і дуже сподобалася одна красуня — жінка одного ліванського бізнесмена.

— Жити без неї не можу! Скільки хочеш за жінку? — спитав принц.

— Один мільйон доларів, — відповів ліванський бізнесмен.

Принц без надуми вийняв книжку, вже почав був писати чека на один мільйон доларів, але потім схаменувся, пригадавши ощадність Файсала. Коли торгування нічого не дало, принц, нарешті, взяв жінку ліванського бізнесмена в оренду на літо за... 100.000 доларів.

...Кажуть злі язики, що десь в Європі, в Швейцарії або Австрії, найсімейніший чолов'яга Сауд і буде чекати відтепер з волі Файсала своєї зустрічі з аллахом в сьомому раю в обмеженому сімейному колі жінок, наложниць і синів, а не в численнішому сімейному колі в пустинному королівстві.

Та хіба одному Сауду доведеться зустрічатись з аллахом? А як довго його 5.000 свояків будуть пити кров сауді-аравійського народу?

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

http://perec-ua. livejournal.com

http://perec-ua. livejournal.com

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

— Повірите — отакенна риба зірвалась!

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

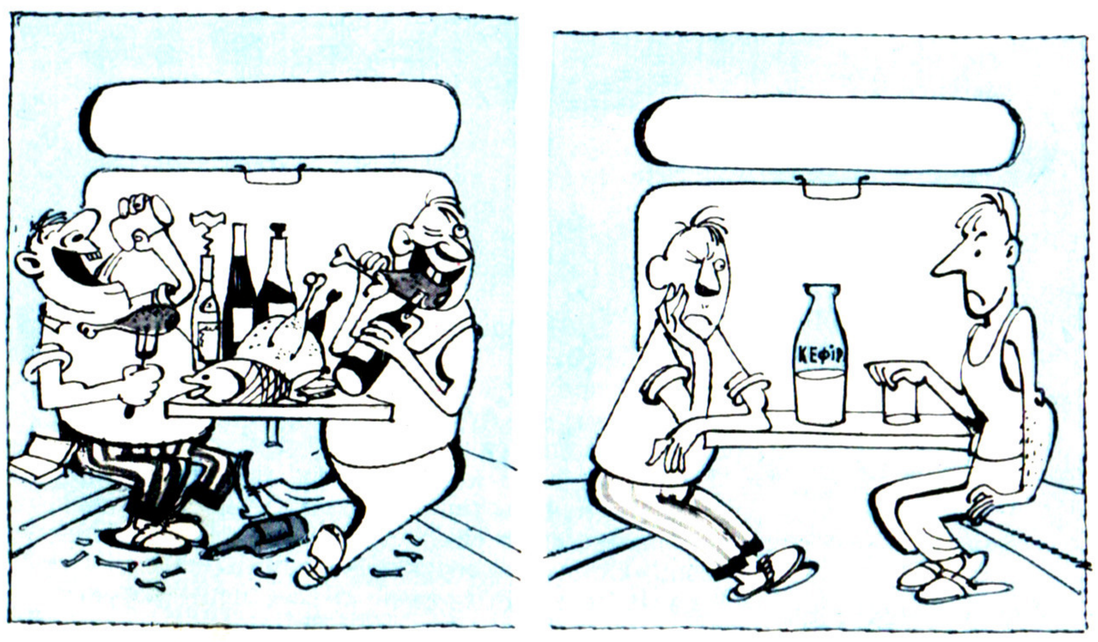

У відпустку. З відпустки.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

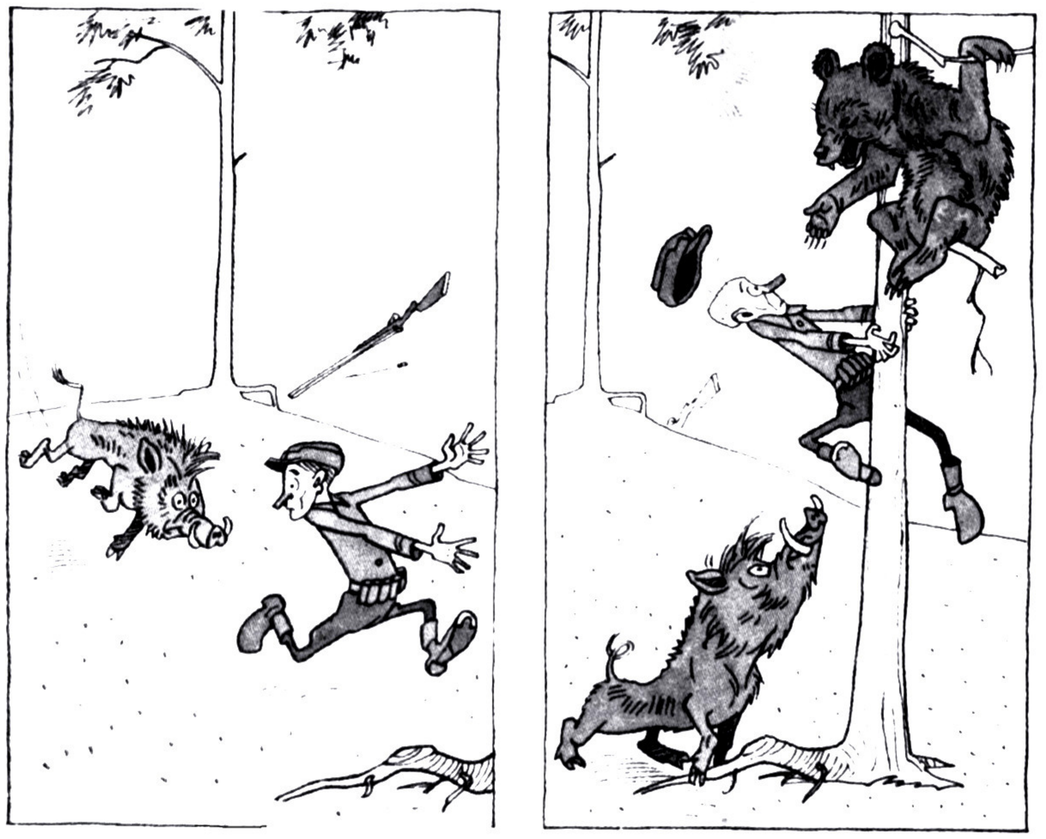

Випадок на полюванні.

Мал. Ю. ЧМЕЛЬОВА

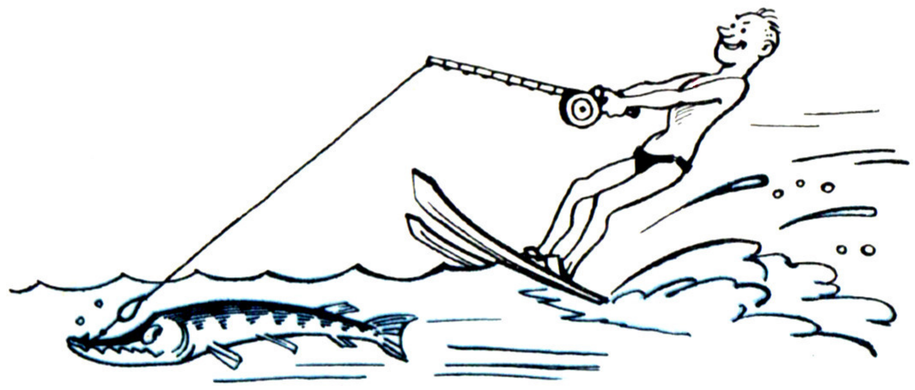

Рибалка-спортсмен.

Мал. БЕ-ША

— Мамо, це водолаз?..

Народні усмішки

ПРО ЗОЛОТУ РИБКУ

Пішов чоловік до моря рибу ловити. І спіймав він рибку не просту, а золоту. Почала просити рибка людським голосом:

— Відпусти мене, чоловіче, я три твої бажання виконаю...

Подумав чоловік, почухав потилицю (а він дуже любив випити) та й каже:

— Зроби так, щоб оце море та було з горілки...

Махнула рибка хвостом, чоловік покуштував — горілка.

Думав чоловік, яке ж йому друге бажання придумати... Нарешті говорить:

— Зроби так, щоб оця річка, що в море впадає, була теж з горілки...

Махнула рибка хвостом і зробила річку горілчаною. Покуштував чоловік — горілка.

Над третім бажанням чоловік думав, думав, нічого не зміг придумати. Розсердився, плюнув та й каже:

— Давай ще півлітру та й пливи з богом.

Повідомив В. ТЕРТИЧНИЙ
з м. Чернівців.

ТАК, ЯК І БАТЬКО...

Одного разу учень повернувся з школи та й тиче батькові щоденник.

Батько: — Так, арифметика — п'ять, поведінка — два. Що тебе, шибенику, питали?

Син: — Скільки п'ять разів по сім.

Батько: — Ну, а ти що сказав?

Син: — Тридцять п'ять. А вчителька знову питає, скільки сім разів по п'ять.

Батько: — А що, воно хіба не один чорт?

Син: — Та й я так відповів...

Повідомив М. КОЗАЧКОВ
з м. Києва.

ЯК СОЛДАТ ОФІЦЕРА ПРОВЧИВ

Трапилось це давно, ще за Миколи-останнього. Був в одному полку дуже лютий офіцер. Він часто бив солдат, діставалось і його денщику Іванові.

Одного разу, лежачи на дивані, офіцер каже Іванові:

— Іван, іді сюда!

Іван підійшов.

— Нагнісь.

Нагнувсь неборака, і раптом офіцер як уперіщить його кулаком в обличчя, аж захитавсь Іван. А офіцер регоче, а потім як закричить:

— Отнесі, дурак, мой удар на почту бистро!

Нічого було Іванові робити, пішов. Та дуже його зло взяло. І надумав він провчити офіцера. Пересидів у другій кімнаті, поки той заснув, а потім увійшов до спальні, поплював у долоню, розмахнувся та як вріже офіцера кулаком по пиці. Той аж підскочив.

— Что такоє?! — закричав спросонку перелякани офіцер.

— Приніс назад ваш удар, вашбродь, на пошті без марки не приймають! — відрапортував Іван.

Довго сидів Іван в холодній. Та все ж після того офіцер рукам волі не давав.

Повідомив О. В. СУДАК
з с. Синівки, Лебединського району, Сумської області.

http://perec-ua.livejornal.com

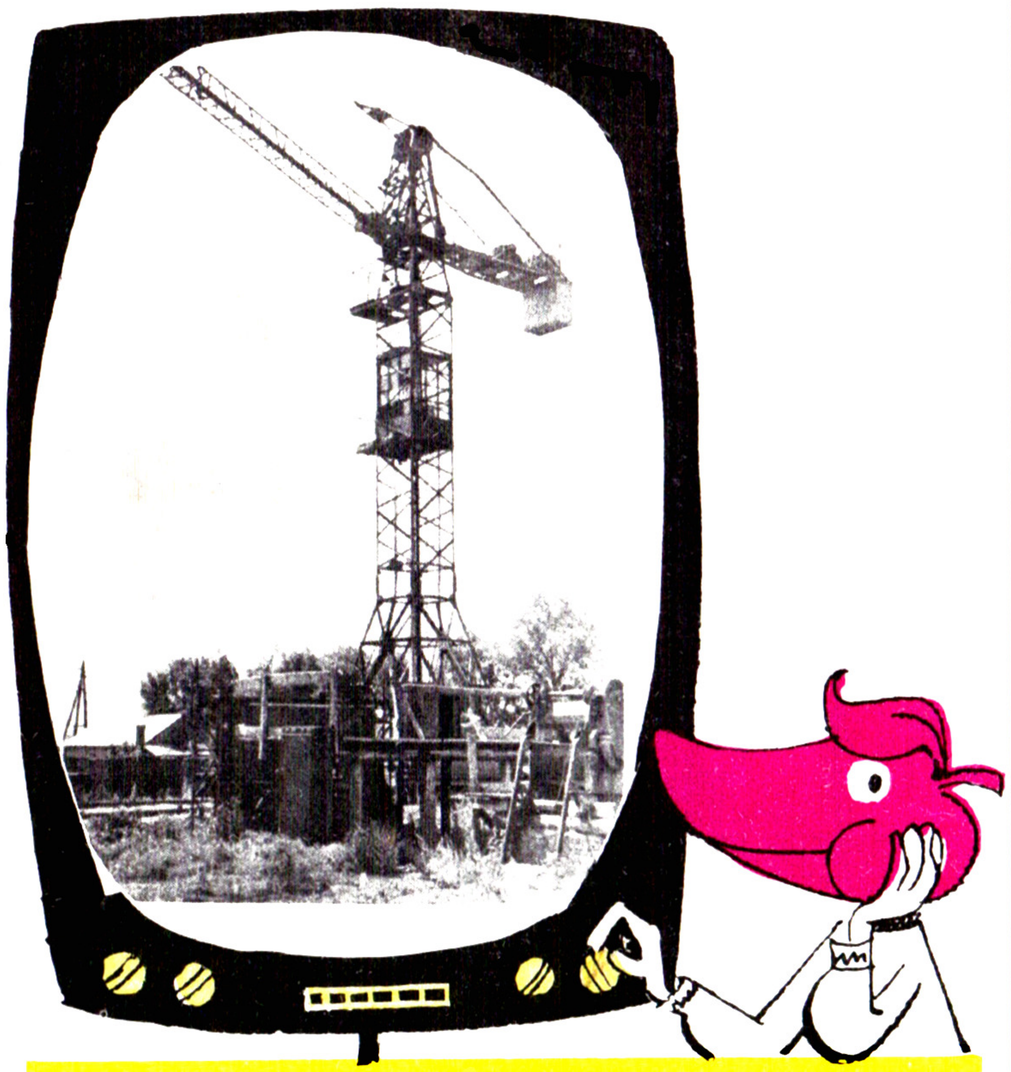

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Сьогодні телекамери Перця встановлено у м. Сумах на цегельному заводі № 3, який належить будівельному тресту № 96. Ми показуємо зразки нової будівельної техніки. Тут, на цегельному заводі, змонтовано новий комплекс устаткування для виготовлення крупних цегельних блоків. Кладка стін такими блоками проводиться в 5—6 разів швидше, ніж звичайною цеглою.

Це — дуже прогресивний метод. І він би набагато прискорив житлове будівництво в Сумах, якби нове устаткування не... заросло на заводі бур'янами. Два роки стоїть воно в бур'янах. І якщо кропива, дереза, будяки та лопухи ще й досі не заглушили таку, наприклад, деталь нової будівельної техніки, як оцей баштовий кран, то це тільки тому, що кран все-таки вищий за них. А от іржа — так та з апетитом гризе цінне устаткування. Одна тільки совість не гризе керівників будівельного тресту № 96.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

СПОРТИВНІ НОВИНИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ЮВІЛЕЙНИЙ ЗАБІГ

Мешканці четвертих і п'ятих поверхів будинку № 7 по вул. Затонського провели недавно ювілейний забіг по воду до сусідніх квартир та колонок. Рік тому Київське міськжитлоуправління та Жовтневий райком КП України на скаргу мешканців до Перця відповіли, що перебої у водопостачанні будинку вже ліквідовано. Окрилені тими відповідями, мешканці вдень бігають з відрами по сусідах або не сплять до пізньої ночі, чекаючи, поки вода не з'явиться на їхніх поверхах.

РЕКОРД МАЙДАНЧИКА

Рекорд безвідповідальності встановив начальник Нестеровського ремонтно-будівельного управління т. Мікулін. Підрядившись три роки тому реконструювати готель у Рава-Руській (Львівська обл.) й здати його 1 листопада 1961 р., Мікулін справно пустив на вітер 33.500 крб. державних грошей і ніякого готелю в строк не здав. Тепер у Рава-Руській немає ні старого, ні нового готелю. На будівельному майданчику височать одні лише потріскані стіни.

ГОНКА З ВИБУВАННЯМ

Гонку з вибуванням провело в колгоспі «Шлях Леніна», Білгород-Дністровського району на Одещині, Ізмаїльське БМУ-2. Будівельники прибули сюди на початку 1962 р. й несподівано вибули, покинувши недобудовану залізобетонну греблю й водозливний канал. Гребля руйнується. Канал розмило весняною повінню. Начальник БМУ-2 т. Задорожній, який обіцяв закінчити будівництво греблі й каналу цього року в травні, вже не начальник. Він вибув з БМУ-2. А нового начальника т. Ковганюка обіцянки старого не обходять. Він добудовувати греблю не поспішає.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Продовжують надходити відгуки на експонати перчанської «Виставки ширнетреба» та на діяльність «заслужених бракоробів».

За випуск недоброякісної меблі було занесено на «Дошку заслужених бракоробів» директора фабрики Гутафеля. (Перець № 5). Як повідомив Подільський раднаргосп, виступ журналу обговорив колектив фабрики і визнав його правильним.

Наказом по фабриці знято з роботи майстра оздоблювального цеху Кабанова. Інших винних осіб покарано в адміністративному порядку, а збитки, завдані фабриці, стягнуто з конкретних винуватців.

Наказом по управлінню виробництва культурно-побутових товарів Подільського раднаргоспу директору фабрики Гутафелю В. І. та головному інженеру Бандулі І. І. оголошено догани.

★ У № 7 журналу на «Дошку заслужених бракоробів» було занесено директора Чорнобильського чавуноливарного заводу т. Кузикова. Після виступу Перця на заводі почалася підготовка до впровадження нової технології литва.

Для посилення контролю над якістю продукції на роботу бракувальників виділено досвідчених робітників-ливарників.

★ У тому ж номері, на стенді «Художні опудала» було виставлено продукцію Київського заводу художнього скла та Стрийського склозаводу — вази, сухарниці тощо, які не користувалися попитом у населення.

Заступник начальника Головного управління легкої промисловості Українського раднаргоспу т. Гура повідомив, що Київський завод художнього скла на спеціальній нараді разом з представниками Укроптгоспторгу, центрального універмагу, магазину подарунків та фірменого магазину «Фарфор-фаянс-скло» переглянув увесь асортимент своїх виробів із скла. Частину продукції, зокрема, вази для квітів, вирішено зняти з виробництва.

Замість знятих з виробництва, на заводі розроблено нові фасони салатників та ваз для квітів і фруктів.

Директорові Львівської склофірми «Райдуга» дано вказівку зняти з виробництва сухарниці.

★ Заставнівський райпромкомбінат випускав погані кепі. Торговельна інспекція заборонила їх продаж. Ці кепі були показані в № 7 Перця.

Як повідомив заступник голови Чернівецького облвиконкому т. Цвинтарний, наведені в журналі факти відповідають дійсності.

Виробничо-технічна нарада за участю робітників комбінату накреслила заходи по поліпшенню якості продукції.

За випуск бракованих кепі покарано в адміністративному порядку майстра швейного цеху Шаміса та бригадирів Маринюк й Єгорову.

★ Соболівська сільрада, Коростишівського району на Житомирщині, придбала шафу виробництва Коростишівської меблевої фабрики, у якої ручка на дверцятах була... намальована олівцем. Про цю шафу розповідалося в № 9 журналу, в замітці «Намалюйте рецензію».

Виступ Перця було обговорено на загальних зборах працівників фабрики.

На винних у випуску бракованої шафи накладено адміністративні стягнення.

Любий Перце!

У сиву давнину один грецький філософ сказав, що все тече, все міняється. Дуже мудрий то чоловік був, а все-таки помилився, отаке сказавши. Якби довелося йому хоча б проїздом у м. Хмельницькому побувати, то зрозумів би, що не все тече, не все міняється.

Тут на новому автовокзалі стоять вишикувані в ряд автомати для продажу води, але нічого з них не тече — бо води в них нема. Кілька місяців уже отак стоять, і нічого не міняється.

Як бачиш, хмельницькі торговельні діячі в супрязі з працівниками того автовокзалу зуміли навіть загальновідому філософську істину догори дном перевернути. Пасажирам від цього, правда, не легше.

О. ДМИТРІЄВ.

Якщо будеш у Львові, завітай до Центральної авторемонтної майстерні № 1 (ЦАРМ-1) Міністерства автошляхів. Цікаву річ побачиш у майстерні: механізоване сідало для горобців. Постаралися так для горобчиків керівники майстерні, але чомусь розмістили сідало на нашому автокрані, який ми здали на ремонт ще минулого року.

Оскільки кран нам дуже потрібний на кар'єрі, просимо сідало перенести на плечі комусь із львівських авторемонтників.

Горобців, гадаємо, це не сполохає, бо здається нам, що авторемонтники тут такі ж нерухомі, як і наш невідремонтований автокран.

МЕХАНІЗАТОРИ ОЛЬШАНСЬКОГО КАР'ЄРУ № 4 (п'ять підписів).
Таращанський район, Київської області.

У грудні минулого року ти вмістив рекламне оголошення про успіхи Луцького БУ-74. Ти писав тоді, що майстри того «БУ» примудрилися спорудити будинок, який у вогні не горить (бо плитки в ньому не встановлені) й у воді не тоне (бо води до нього не підведено).

Але не подумай, Перче, що цей незвичайний будинок, який височить на вулиці 1-го Травня у м. Ківерцях, вічний. Хоч у вогні він не горить й у воді не тоне, зате просто на очах розвалюється. Майже в усіх квартирах тут уже повідлітали ручки од дверей, розсохлася підлога, стіни й стелі лисіють — з них осипається штукатурка... А коли будинок зовсім розвалиться, чим тоді пишатиметься начальник БУ-74 М. Дорошенко та головний інженер О. Ельберт?

От ми й вирішили, Перче, написати тобі, щоб залишити людству якусь згадку про цей казковий будинок та про успіхи місцевих бракоробів.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ,
що у вогні не горить й у воді не тоне.
Волинська область.

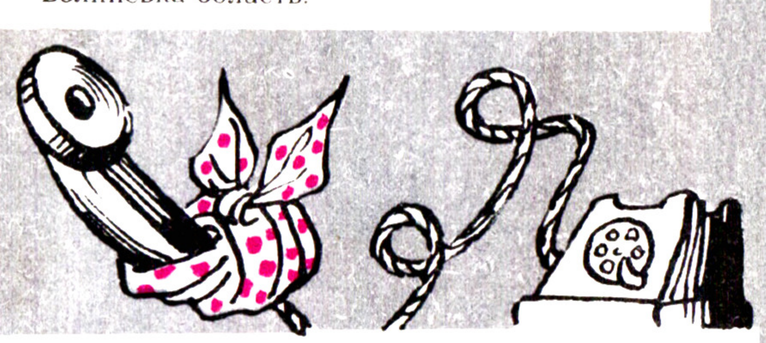

Не тобі казати та доводити, що живемо ми у вік техніки великої, різноманітної. Отож і колгоспники наші захотіли найширше використати її досягнення, її блага. І вирішило правління артілі господарство своє телефонізувати, як кажуть, керівництво всіма галузями спростити та конкретизувати.

Телефонізацію почали впроваджувати ще з 1960 року. Але вперед ми не зробили майже жодного кроку. Всього встановили 29 апаратів, та 19 з них уже мовчать, як риба.

— Що за причина отака? — спитали ми у представника Томаківської контори зв'язку товариша Гусака.

Знизує він плечима, водить навколо очима.

— Складне це, — каже, — діло, видно, щось зробили невміло.

Уже й до Дніпропетровського будівельно-монтажного управління зв'язку ми звертались, та поки що так при своїх інтересах і зостались.

Допоможи, Перче наш хороший, бо, виходить, що плакали наші колгоспні гроші.

Д. МИЗІН,
секретар партбюро колгоспу «Україна», Нікопольського району, Дніпропетровської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (508) (на украинском языке). Підписано до друку 22. VIII. 1963 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 28838. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02208. Тираж 400.000 прим.

Індекс 74393

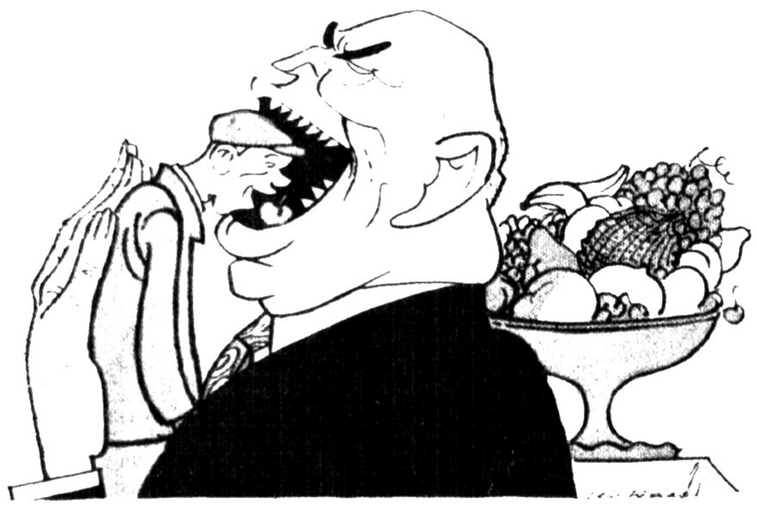

Народний капіталізм.
(«Дикобраз». Прага).

Найвищий хмарочос Америки.
(«Урзіка». Бухарест).

БУДНІ НЬЮ-ЙОРКА

— **Поліція!.. Рятуйте!..**
— **Нема часу. Ми їдемо боротися з комуністами.** («Лудаш Маті». Будапешт).

„РІВНОПРАВНІ“ СОЦІАЛЬНІ ПАРТНЕРИ

Мал. В. ЗЕЛИНСЬКОГО